

4 januari

“Zalig hij, die voorleest, en zij die horen de woorden der profetie en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat”

Openbaring 1:3

Die zaligverklaring klinkt ons goed in de oren. Zaligheid is immers het best denkbare. Het woord kan echter ook zeer profaan gebruikt worden, wanneer we er bijvoorbeeld de kwaliteit van een ijsje mee weergeven. Zalig kan ons haast onbereikbaar voorkomen, de Roomse kerk immers verklaard slechts sommige mensen zalig en dan meestal lang nadat ze gestorven zijn.

Hoe zit dat precies met dit woordje? We komen het veelvuldig tegen in de zogenaamde ‘zaligsprekingen’ van de Here Jezus in Mattheüs 5:1-12. Het woord heeft een beetje de betekenis dat we in de sfeer van de goden gebracht worden. In de Griekse wereld was dat het hoogste ideaal.

Onze wereld heeft minder oog voor de werkelijkheid van het bovennatuurlijke. Onze wereld zoekt haar zaligheid inderdaad dikwijls in het profane, in wereldlijk vermaak. Dat wereldlijke vermaak is altijd kortstondig, eindig, dus beperkt. Vaak zit er aan het wereldlijke vermaak, dat voor velen het alternatief voor zaligheid is, ook een prijskaartje. De roes van de alcohol geeft hoofdpijn, de nicotine doet de longen en bloedvaten dichtslibben, de drug maakt verslaafd en afhankelijk, terwijl op seksueel gebied er toenemende risico’s voor de gezondheid blijken. Misschien was dat ook het ideaal van de goden van de Griekse wereld, zij leken in heel veel opzichten op mensen.

De zaligheid waar Johannes op doelt, is wezenlijk anders. Ja, het gaat ook om de sfeer van het bovennatuurlijke, de sfeer van God. Wat het prijskaartje betreft, de toegang is er door Gods Zoon Jezus Christus. Over Hem gaat het in het boek Openbaring, want het is de Openbaring van Jezus Christus. Wie die dingen leest, hoort en bewaard zal zalig zijn. Daarom kunnen we dit boek ook niet vrijblijvend lezen, zoals we geschiedenisboeken, romans of andere studieboeken lezen. Dit boek betreft ons in Gods handelen, we gaan erin op en moeten kiezen.